

SPANNING GEZOCHT

Het leven is een sleur, het hangt aan elkaar van routine. De dagelijkse gang naar de winkel, het halen en brengen van kinderen, het hangen voor de buis. Ook een relatie is zo'n project dat maar moeilijk spannend kan worden gehouden. Sterker nog, steeds vaker hoor ik om mij heen vriendinnen moeizaam zuchten als het over hun relatie gaat. Ze lopen niet meer warm voor wat hij te melden heeft over het personeelsbladje van zijn bedrijf. Ze zijn het gedoe en het gezeur dat het hebben van een relatie met zich meebrengt, beu. De ene man wil geen seks en de andere wil te veel, het is nooit goed. Zo zit je dan samen te zeuren en te klagen over wat hij zou moeten doen, en dat het toch zo leuk zou zijn als...

Inmiddels kan ik mijn vriendinnen goede adviezen geven, in plaats van mee te somberen over de onmogelijkheid van een langdurige relatie. Dat heeft alles te maken met een workshop die ik onlangs beroepshalve bijwoonde. Het was een workshop met de inspirerende titel 'De volwassen relatie', die gehouden werd onder de bezielende leiding van relatiedeskundige Fiona Brouwer. In een oord midden in de Brabantse bossen zou ik getuige gaan zijn van de intrede van de 'volwassen relatie' bij twaalf stellen, die allen in een diepe relatiecrisis verkeerden. Nou vroeg ik me meteen af wat zo'n volwassen relatie dan inhield. Het was een troostende gedachte dat de meeste stellen 'm niet hebben. Volgens Fiona's theorie zit vrijwel ieder stel juist in de onvolwassen relatie, die als belangrijkste kenmerk een machtsstrijd heeft. Daardoor stranden relaties voortijdig, zonder dat ze ooit aan het echte werk zijn toegekomen. Goed, het begint al bij de partnerkeuze, weet Fiona. Je wordt verliefd op elkaar en vindt elkaar fantastisch leuk, aantrekkelijk en wat al niet meer.

Je hebt 'm juist op die negatieve eigenschappen uitgekozen, zo blijkt

Maar na een paar jaar denk je: hmmm, hij is toch niet zo ontzettend leuk als ik dacht. Juist de dingen die je graag wilt, krijg je niet. In plaats van die fijne gesprekspartner, zie je een achter de krant verscholen zombie. Dan ga je niet zeggen: "Hallo, ik ben er ook nog!" Nee, je gaat de strijd aan. Als hij zich niet voor jou interesseert, wordt er niet gesekest vanavond. Ik noem maar wat.

Bad choice, zo'n vent, kun je denken. Volgende keer beter. Maar dat is niet het geval. Want, zo bleek dus tijdens de workshop, je hebt hem juist op die negatieve eigenschappen uitgekozen. En, nog erger, die negatieve eigenschappen zijn dezelfde die je ouders ook hebben. Nu was ik zelf allang tot dat inzicht gekomen. Al mijn exen zijn nuchtere eigenwijze einzelgängers die verrassend veel overeenkomsten met mijn opvoeders vertonen. Mijn ouders waren nogal isolationistisch en kennelijk heb ik mijzelf met zo'n zelfde isolationist opgepadeld, zodat ik er nu iets van ga leren. Want dat is de bedoeling, je persoonlijk ontwikkelen. Je moet gaan inzien dat je partner je oproept tot groei. Enfin. Het was erg prettig dat ik niet op persoonlijke titel de workshop bijwoonde. Ik had mijn echtgenoot niet bij me, en kon absorberen wat aan kennis interessant was, en mij gegeneerd afwenden wanneer een koppel zich vreselijk liet gaan. Ik vond het weekend reuze interessant, maar de volgende ochtend was voor mij de maat wel vol. Nog een dag

lang al die ellende van anderen aanzien, ging me net iets te ver. Het enige waar ik nog aan kon denken, was aan thuis, aan mijn man en kinderen, die in gedachten in heuse engelen waren veranderd.

Achteraf hoorde ik van Fiona dat bijna alle stellen het weer zagen zitten met elkaar. Ja, bijzonder mens, die Fiona. Ik was dan ook overenthousiast toen ik thuis voor mijn echtgenoot neerplofte. We moeten die manier van praten oefenen, vond ik. Alleen maar luisteren wat de ander zegt over zijn frustraties zonder dat je er zelf iets over mag zeggen. Goed, wat eruit kwam

was dat ik graag 's avonds een half uurtje met elkaar aan tafel wilde zitten om te praten, in plaats van als zoutzakken voor de tv te hangen. Hij wilde graag een schoonmaakrooster, zodat ik zou zien wat hij allemaal in huis doet. Regelen we. Helaas is er wel een manco aan dergelijke workshops. Dáár denk je nog: we houden het vol, maar thuis laat je het toch weer schieten. Ter illustratie: het is inmiddels alweer een maand geleden dat ik terugkwam van de workshop. Het schoonmaakrooster hangt er wel, maar het koffiedrinken en praten aan tafel is na drie keer alweer verschoven naar de bank. En heel stiekem staat de televisie alweer aan. Ik probeer het simpel te zien: dit gedrag roept mij op tot persoonlijke groei. Hoe en waar die groei moet plaatsvinden, moet ik nog even op me in laten werken. En ja, ook de vriendinnen zaten al snel met de koffiemokken voor zich naar hun vriend te staren. "Waar moet ik het dan over hebben?" vroegen ze gekweld. Oeps. Toen heb ik ze maar geadviseerd zich op te geven voor die workshop, de volwassen relatie.